

DRIEËRLEI JEUGD.

De eerste jeugd . . .

Dat is het leven in de wieg.

Het leven, bewaakt door een altijd zorgende moeder, die alles ziet, alles hoort, op alles let.

Die den heelen dag door denkt over de kinderen.

En of nu die wieg gemaakt is van grof mandewerk, dat rust op een plompen, houten schommel en bedekt is met een eenvoudig kleed — of dat ze pronkt met een sierlijken hemel, waarvan de fijne gordijnen neerhangen: licht-gazige tule en kleurig satinet — en of nu op een heel gewoon bedje het kind slaapt of dat duur linnen en mooie dekentjes en kussens het jonge leven dienen, de liefde, die waakt bij de wieg *hier* en *daar*, is dezelfde.

Het kind is de rijkdom — in het paleis en in de hut.

Het is *hier* alles heel gewoon.

Bij 't armoedige af.

Moeder zit op de bank bij 't raam en schilt de aardappelen. Door wat kool en wat spek is voorts het menu bepaald.

En kan het geen benijdbaar menu zijn? Kan zelfs het aardappelen-kunnen-schillen geen voorrecht wezen?

Te moeten sjouwen van den morgen tot den avond is niet zoo erg, als het dagelijksch brood dan nog maar verdiend wordt. En al hebben „ze" geen geld — wat hindert het! Zoo ze er maar de betrekkelijke waarde van kennen. Er kan immers een tijd komen, waarin men voor z'n geld niet kan kopen, wat men wil.

Leven we niet allemaal van het gegevene? En dit te weten en er mee te rekenen geeft ons geen geringe winst.

Geef ons heden ons dagelijksch brood.

Ze mogen de bede wel bidden elken dag. Ze voelen de betekenis wel van dit „Geef!" Ze voelen er althans iets meer van dan de velen, die schier alles, *naar 't schijnt*, voor 't nemen hebben.

Tot de kwade dagen komen . . .

Ge moogt ze wel benijden, als ze van middag aan tafel zitten: man en vrouw met hun twee meisjes.

Om hun tevredenheid bij hun „overvloed."

Want er is meer dan genoeg. En onder gezelligen kout wordt er kracht verzameld voor den strijd om het bestaan.

Tevredenheid doet ze van hun eenvoudig leven dubbel genieten.

En de kleintjes schijnen tot die deugd te worden opgevoed.

Met wat houten blokjes zijn ze zoet.

Als ze nu dezen zegen der tevredenheid straks maar meenemen uit het ouderlijk huis.

Als ze hem maar houden mogen.

Dit geheim van het levensgeluk. —

De eerste jeugd.

Rustig genieten in de wieg van gezonden slaap — lachend wakker worden en dan gekoesterd worden in moederarmen — enkel blijheid op moeders schoot en van avond op vaders knie.

Wat grooter — en dan met vader en moeder mee naar buiten. In reine lentelucht spelen in 't gras.

Bloempjes plukken zonder eind.

Dag in dag uit bloeien in zonneweelde — zelf bloemen gelijk.

Aldoor maar het kindergeluk genieten, het kristallen geluk, „onzichtbaar van klaarheid."

En we hoeven immers niet te blijven bij *deze* wieg, in dit huis, bij dit leven. Wij allen immers herinneren er ons nog wel iets van — van die eerste jeugd.

Van dien heerlijken tijd van huisjes bouwen en bloempjes plukken, toen we dribbelden om vader en moeder heen — hummels, die we waren.

Misschien niet meer van ons babbelen in gebroken zinnen, in een taal, die boeide door haar naïveteit — maar dan toch wel van later jaren, toen de school al

plaaide met haar schriften en boeken, die ons knap moesten maken, want we moesten wat worden later.

Van die jaren dan, waarin het echte, groote geluk al schaarscher werd, dank zij de schoolbank en het huiswerk — zoo dit ons niet bespaard bleef, niet bespaard mocht worden.

We herinneren ons wel de eerste jeugd.

Gebenedijde jaren — waar zijt ge heengewenteld!

Heb ik ze gedroomd of geleefd?

Geleefd? werkelijk geleefd?

Heb ik heusch gewoon in dat kleine dorp, in dat groote huis met die gezellige vertrekken; heusch gespeeld in dien vriendelijken hof met bloemen; gespeeld en „gewerkt?"

Mijn rustig leventje van overvloed, van kinderweelde . . .

Mijn jeugd met uw trouwe verzorgers, die haar zegenden van dag tot dag . . .

Mijn wieg . . .

* * *

De tweede jeugd.

Tijd der liefde en der energie.

Haar dagen zijn meer dan die der eerste jeugd.

Het ideaal mag rijzen er in, al hooger tot onbereikbaarwordens toe, de realiteit brengt toch iets, iets van dit ideaal aan ons leven. Maar ontdaan van dat vreemde, dat een vrije fantasie er bij tooverde.

Ze begint — die tweede jeugd — met de ontplooiing van onze kracht. Ons kennen en willen rijpt tot vrucht.

Het is de tijd van het „rozen breken" voor de geliefde, van het fantaseeren over de nieuwe toekomst: het eigen huisje met het eigen tuintje: de herschepping van ons jeugdleven.

En een levensdoel wenkt daarbij.

In onze sterke kracht zullen we arbeiden met hoofd of hand; we zullen al werkend en denkend en leerend ons doel naderen.

Als er teleurstelling komt, zullen we ons niet laten afschrikken, maar de moeilijkheden weer te boven komen.

Tegenspoed zal den wil te meer stalen en juist door te strijden zullen we kunnen overwinnen.

En de fantasie en de poëzie onzer eerste jeugd is weerom gekomen, maar ze is anders; ze grijpt wel naar het ideaal, maar houdt zich toch ook bezig met reële dingen.

Lentebeloften doen hopen op zomerweelde en herfstzegen.

En gelukkig hij, die al zijn kracht en hulp alleen van God verwacht.

Die grooten lust heeft in Zijn geboden.

Die kiest de welgebaande wegen.

Diens jeugd blijft groenen tot in den ouderdom.

Bloemen schenkt ook nog de late herfst. En van schoonheid doet ook nog de winter genieten.

De tijd mag dan verouden en rimpelen; het hart blijft bij alles jong, en voor de jongen van jaren wordt de oude van dagen nog een zoon in 't leven, die haar licht spreidt op hun paden.

Is zoo het leven de moeite van het leven niet waard?

O, er is veel te klagen en te zuchten! De zonde brengt haar wee over onze mooiste dagen. Bederft ook het beste van ons leven. Maar sluit uw oog toch niet voor het goede, dat Gods genade over u brengt en door u werkt! Voor het genieten van liefde, voor den zegen, dien uw arbeid spreidt in uw omgeving. Voor wat uw geest denkt en vindt; voor wat uw oog ziet van de schoonheid, die God schiep; voor wat uw oor opvangt aan blijde melodie; voor wat anderen voor u zijn en wat zij voor anderen zijn.

Laat in dit alles nafonkelen mogen wat in uw eerste jeugd uw hart verrukte. Geniet als een kind geniet, en blijf als een kind ontvangen de weldaden des Vaders, die u ook niet vergeten zal, als de kwade dagen komen.

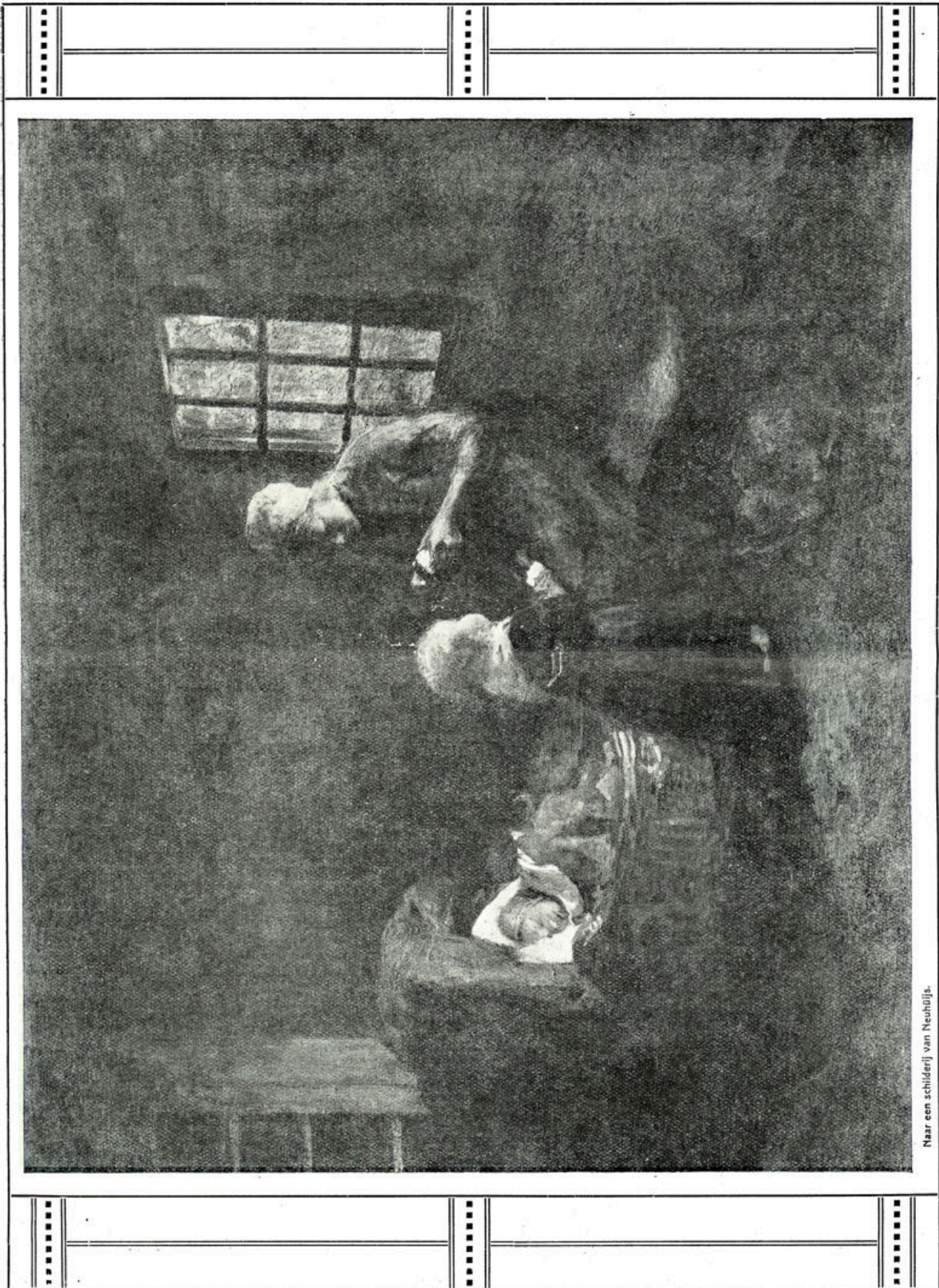
En als de avond daalt in schemerlicht, moge uw oog ontwaren het gouden morgenrood van den nieuwen dag.

* * *

De derde jeugd.

De derde . . . is de eeuwige jeugd.

A. L. v. H.

Naar een schilderij van Neuhüjfs.